

■ Nigar Arif

DÖN GÜNDÜZÜMƏ

Bir payız gününə dolub ümidlər,
Yağdı dayanmadan, yağdı eləcə.
Gözümdə bir dəstə qalıb ümidlər,
Qəlbimdən köç edib getdi beləcə.

Uçdu qaranquştək, uçdu baharım,
Bu yollar saraldı, bu yollar soldu.
Sahibsiz yuvatek qalarkən yarım,
Hər yağmur yağanda içi nəm oldu.

Bilirsən, göy üzü sağıb buludu,
Donqar söyüdləri döyəcləyəndə,
Torpaq göz yaşını, qəmini uddu,
Söyüd qollarından qayğı içəndə.

Pəncərəm önündə kiçik sərçələr,
Nəsə danışdılar öz dillərində,
İstədim oturub dərdləşim bir az,
Dəyəsən, qorxdular mən əyiləndə.

İndi bu naməni yazıram gülüm,
Yazıram payızın bu tərs üzünə.
Çevrilib gecədən deyirəm bir gün,
Qayıt gəl ömrümə, dön gündüzümə!

QƏZƏBLƏRİN QALASI

Çək tətiiyi, vur məni,
A kişinin balası.
Bəlkə hirsin soyudu,
Qəzəblərin qalası!

Quruyubdu sevincim,
Gözünün səhrasında.
Sıxılıbdı əlacım,
Məsafə arasında.

O gülüşün dibindən,
Elə sıyrılıb gedib.
Güzəştlərin cibindən,
Bir anda düşüb itib.

Qəlbinin dalanında,
Neçə uçuq-sökük var?
Evimin salonunda,
Üşüyürəm, yağır qar.

Qayğıkeş yorğanını,
Tapmıram bürünüm.
Bu əsəb yarğanında,
De nə qədər sürünüm?

Sükutun silləsinə,
Dözmür daha sözlərim.
Şeir silsiləsində,
Yanıb qalır közlərim.

Çilik-çilik olubdu,
Əksim də aynalarda.
Daha səbri dolubdu,
Dözmür nə dağ, nə qaya.

Çək tətiiyi, vur məni,
A kişinin balası.
Bəlkə hirsin soyudu,
Qəzəblərin qalası!

